

VERONIKA A HAVRANI

Pondělí, 19. srpna 2020

Už je to docela dlouho, co si můžete milovat a vtípně fejtonky z jejího od VERONIKY. Veronika je dívka, která žije v současném době ve vlašské - není tam úplně sama, má na byt velkého ochránce - kocoura Mikyho. Jsem moc ráda, že jsem ji pro Kudlanku - a nejen pro ni - objevila, protože má prima styl vyjadřování - a hlavně dovede i mnohdy nepřeměnitelně vám popsat smilně humorem. A to se v dnešní době přeměti velmi cení! Její následující články jsou sice prvoplánově veselí, ale ...

Narození - a smrt k životu patří, ať chceme, ať ne. Je to náš koloběh života. Zato mco narození - dítěte do jisté matry ovlivnit můžeme, smrt je nevyhnutelná pro všechny. Dávě nebo později na onen svět musíme všichni, ale ne každý se tak stane, často se setkáváme se smrtelná jejich přebuzných, přátel, známých či každě z nás se s tím vyrovnává po svém.

Někdo bezmezně truchlí, protože na odchod našich milovaných se nikdy nedá doopravdy připravit a z něho se stane bezbřehý cynik. Tak jako tak, tuto bolest dokáže zmírnit pouze čas. I já jsem přeměnila o mnoho přebuzných v relativně mladě ku a chci se s vámi o má trápení - podlit, neboť sdělení bolest je polovičnatá bolest.

Moje první opravdové zkušenost se smrtí - má potkala na základně - Ájkole, kdy mi zemřel dáda. Nikdy jsme k sobě neměli bližko, tak má jeho smrt přeměnila nezastihla. Navíc jsem byla jevíť nevině a brala jsem to tak, že prostě usnul a už se neprobudil.

O několik let později odešla za dádou i babička. To už jsem trošku rozumu měla (bylo mi asi dvacet) a k babičce jsem měla velmi blíže. Tehdy jsem si doopravdy uvědomila, jak bolestivá zkušenost to je. Pohřeb byl velkolepý. Já seděla s rodinou v první lavici, na katafalku v kostele stála malá rakev a na atriu hrál smyčkový kvartet Schubertovu "Žalostná Ave Maria". Má smutná - se zněsobile, když houslistovi praskla struna a zjeví se reálnou. Náš Schuberta musel odjíždět na zbytek věci - chvilku. Ke svému nelibosti jsem zjistila, že jsem si zapomněla doma kapesník a tak jsem si nudle, spolu s nekontrolovatelnou žíplavou slzami prostě utírala do ruky.

Ke konci obřadu jsem měla ulepené oči, nechtěla jsem si je totiž utírat do svého drahého koženého kabátu, a tak jsem je celou dobu držela ve vzduchu, a doufala, že brzy uschnou.

Když jsem dokončil obřad, přítel jako první - ke mně, aby mi podal ruku a vyjádřil upřímou soustrast. Většina obsahu máho nosu se přeměnila na jeho ruku a tu potom podával dáil a dáil další - m přebuzných. Dodnes se v něm v duchu omlouvám.

O několik let později zemřel má milovaný strýc ve velmi mladě ku. Bylo mu pouze 54 let a byl to nejmladší bratr máho otce. Zemřel na Mikuláš je ve velmi nedělní poloze v kadibudce. Ohromně smutná událost, kdy se tedy sešla pouze slovenská - náš rodina. Já zorganizovala její větu svého otce, který už 30 let žil v Česku a o naši rodinu na Slovensku se nijak výrazně nezajímal. Ovšem přeměnilo přeměnitosti mohl ukázat, jak moc mu na naší rodině záleželo, tudíž se společně s druhým strýcem neskutečně opili a já je oba tři hlava za osy ke hřbitovu. Už na pohřbu nebylo poznat, že komu patří - m, jeden strýc máil zažít - sako bálou nitě, babička úplně plakala a já zase hlídala otce, ať neudělá ostudu, jak to má ve zvyku, když si přeměnil. K naší - Ájkodě to bylo velmi, velmi často. Pohřeb však nakonec proběhl docela v klidu, bez výrazných scén.

Á•koliv byla otevřena rakev (jako u vřech křesanských pohřbů), odmítla jsem ho jít polbit, protože na lábně mrtvol neshledávám nic atraktivního. Pak následovala trachta v báběině pěstě-bytku. Já ji opustila trošku dříve, protože jsem se chtěla vyhnout smutnému oplakávání a strejdu jsem si chtěla pamatovat živě.

Za několik týdnů přišla další rána, kterou už jsme tak nějak očekávali. Zeměla báběka, protože neunesla strážně smutek za svěřeným nejmladším synem. Opět se šla celá rodina, opět jsem organizovala pohřeb, protože máj otec se strejdou několik dní v kuse zkoumali dna dosážitelných lahvů a másty už má ani nepoznávali. Opět stejně kolotoč, toto, tamto! organizování trachty, aby nás sousedi nepomluvili.

Opět otevřená a vystavená rakev, opět jsem odmítla lábat mrtvou báběku, opět stejně složená havraně, stejně falešně zpěváčci a stejně velebněek.

Čestně strážně zvedla báběku jako pářko a nesla ji k už připravenému hrobu, který byl zahrabán sotva před několika týdny.

Tam velebněek znovu pronesl modlitbu, aby báběku poslal na věčnou cestu a došlo na tradiční hřazení hlánu do hrobu. Havrani nachystali symbolické kyblěek, se symbolickou lopatěkou a symbolickým množstvím hlánu. Já jsem šla první, hodila jsem lopatěku. Druhý šel nejstarší bratr máho otce, symbolicky hodil hlánu. No, a máj otec, protože celá život pracoval na jachtě na elbě, a práce se nikdy nebýl, vzal to z gruntu, chopil se hrobnické lopaty, nabral pořádně kopec hlánu a frknul to na rakev.

Já jsem slyšela jen žalostně "puk," kdy velké kamen rozbil věko rakve. Bylo to tak hlasitě, že jsem si chvěli myslela, že se báběka jeřtě probere k životu.

Pak proběhala opět klasická sousedská trachta a jen pro zájemavost jsem se zeptala náě- sousedky, kterou jsem odjakživa nazývala tetou.

"Teto, nevěřím, že mela báběka schovaněch tisíců eur na ten pohřeb? Docela by se mi to hodilo, když to musím věchno platit."

A teta odpověděla: "Jo, ty měla schovaně v takové malé černé kabelce."

"Aha, ty myslíš tu malou černou kabelku, co s ná chodila do kostela?"

A teta přěkř: "No, ano, tu malinkou."

Tak jsem tetě přěkně poděkovala, protože zrovna tu kabelku jsem dala báběce do rakve. Peněze byly uloženě lip, jak v bance.

Několik měsíců na to zeměel máj otec.

Zeměel v nemocnici v Česku, tak jsem organizovala přěvoz urny na Slovensko. Moje maminka v době ležela v křmatu na pokoji č. 6, zatímco máj otec zeměel na stejněm odděleně, na pokoji č. 7. Proč vala jsem docela bezmoc, protože jsem jaksí na věchno zůstala sama,

ale v začíná pohábká uá jsem mála praxi, tak to byla brnkačka.
Páto jsem si pápadala jako nepovedená postava ze Spielbergova hororu.

Uá jsem znala ráenec tam a
zpátky, a aťkoliv jsem ateista jako hrom, áalmy bych mohla zpát i bez doprovodu. Sotva
jsem se z toho nadlená- vzpamatovala, volala mi teta ze Slovenska, áe zemáel i
nejstará- strá½c.

Áá tehdy jsem si páipustila, áe
áivot asi nebude jen veselá½, protoáe tentokrát jsem sedála v první- lavici na
pohábu uá Áplná sama.

Havrani na má házeli okem,
protoáe se nájak mylná domná-vali, áe na ty poháby chodá-m kváli nim.

Kostel byl plná½ mná Áplná
neznámá½ch lidá-, coá má dost páekvapilo, protoáe vátájinu sousedá a pááitel rodiny
jsem znala. Vájichni mi vyjadáovali upáá-mnou soustrast a oslovovali má Katko.
Nevánovala jsem tomu pozornost, protoáe si má pamatovali jako malinkou a asi se
jim ta jména popletla.

Kdyá jsem začáá-díla vájechno
potáebná, ála jsem znovu na hábitov, abych poklidila hrob a se vájemi se
hromadná rozlouáila, popáá-padá vyhodila uschlá kvátiny.

Jak tam tak ten hrob ájolíám,
tak jsem nájla vánec se stuhou, kde stálo: âžOdpová-vej v pokoji - syn Jaro s rodinouâœ. Sájkryá! Vájak moji
strá½cová nikdy nebyli áenatá-, nemáli dáti, máj otec má! jen má! Jaká½ syn Jaro s
rodinou????

Áá pak mi doáili ti neznámá- lidá,
kteáá- má oslovili Katko. Oni si spletli poháeb!!

Co z toho plyne?

Neberme áivot páá-liá vájáná,

stejná z náj nevyváizneme
áivá-.

VERONIKA, sama samotinká